

for længe siden; det kan ikke være nogen Bligt for ham. Naar den høitærede Minister dernæst omtalte det meget hyppige Tilfælde, jeg havde nævnt, at naar en Enke sidder i uskiftet Bo efter sin Mand, saa er hun ikke Debitor, og sagde, at det kan der ikke være Tvivl om, at hun er Debitor, da er det ganske rigtigt, at hun er Debitor, men ikke samme Debitor. Ved at hun har overtaget Eiendommen og faaet thinglæst paa Eiendommen en Bevilling til at sidde i uskiftet Bo, ifølge hvilken hun er bleven Eier af Eiendommen, kan man ikke sige, at hun er samme Debitor, fordi hendes Mand tidligere har eiet Eiendommen. Hun er ganske vist Debitor, men ikke samme Debitor. Naar vi, som Ministeren udtalte, skulle fortolke Loven meget skarpt, tror jeg ikke, man kan komme til den Opfattelse, Ministeren gjorde gjældende; men det er jo et af disse mindre Spørgsmaal, som altid vil kunne rettes. Hvad Spørgsmaalet angaar om andet Punktum i § 1, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dette, men jeg tror, at det er en Misforstaaelse, naar det er blevet sagt, navnlig af den høitærede Minister, at Meningen dermed var at forlænge Fristen for at undgaa Mulk for Udeladelsen af Stempelingen. Det er slet ikke Meningen med det; thi Meningen med Indvendingen er den, at Obligationen slet ikke dier, den er ingen Ting værd, før den ældre Obligation er udslettet, og hvorledes man end vender og dreier det, kommer man dertil, at det maa ske omtrent paa een Gang med mindre, som det blev udtalt af den ærede Landsthingsmand fra Herning (Th. Nielsen), f. Ex. en Kreditforening laaner Penge i en Eiendom. Saa kan naturligvis den ældre Debitor ganske rolig kvittere sin Obligation og aflevere den til Kreditforeningen, som saa ordner det Hele. Det er rigtigt, men hvor Naanene ske mellem private Folk, tror jeg ikke, det kan gaa anderledes til, end det er gaaet altid. Den høitærede Minister sagde, at det var en Misforstaaelse, naar man opfattede dette Lovforslag, som at det skulde være en særlig Hjælp for trykkede Eiendomsbesiddere. Da maa jeg indrømme, at jeg har gjort mig skyldig i den Misforstaaelse. Jeg mener, at naar der er Tale om at lette Omstændighedsforholdene blandt Landboerne, skal man tage lige saa meget eller mere Hensyn til de trykkede Eiendomsbesiddere end til de velhavende. Den ærede Minister sagde, at vi skulde læse paa Overstriften af Lovforslaget og ikke paa Indholdet. Det er en Theori, jeg just ikke kan godkjende; men det er ganske vist givet, at naar man vil gjøre

det, saa kan man forstaa Lovforslaget paa den Maade, at det er en Tilskyndelse til at faae billige Laan. Men denne Tilskyndelse, som nærmest kommer de mere Velhavende til Gode, kan jeg ikke sige, at jeg sætter stor Pris paa.

Finantsministeren (Estrup): Jeg vil dog, for ikke at blive misforstaaet, udtrykkelig sige, at for mig er Forstjellen mellem Lovforslaget i den Form, hvori det nu foreligger, og saaledes, som det blev indbragt, ikke blot af finantciel Betydning, men den rækker langt videre. Særligt er den finantielle Betydning slet ikke saa ubetydelig. Dersom Lovforslaget i sin oprindelige Stikkelse med Tilføielse af Frihed ogsaa for alle Læsningsgebyrer blev vedtaget, vilde det betinge for hvert Aar, det gjaldt, efter Gjennemsnit af de foregaaende Aar, en Mindreindtægt for Statskassen af over 700,000 Kr. Det er dog i Virkeligheden Noget, der har nogen finantciel Betydning, men, som sagt, det er ikke alene af den Grund, at jeg saa absolut maa foretrække den nuværende Affattelse. Det er ganske særligt, fordi Lovforslaget, saaledes som det nu er affattet, kan siges at indeholde en stærk Opfordring til at benytte det gunstige Væbni, vi nu have, til heldige Prioritetsomsætninger uden at lade sig holde tilbage af Hensyn til den øjeblikkelige kontante Udgift, som er forbunden dermed. En langt væsentligere Indvending, jeg vilde gjøre mod Vedtagelsen af Lovforslaget i dets oprindelige Stikkelse er den, at jeg ikke skjønner rettere, end at naar det skulde virke som en Hjælp for Eiendomsbesidderne overhovedet i Landet, idet de fritages for Stempelafgift, og end mere, dersom den ærede sidste Taler skulde have Ret i, at naar man en Gang havde begyndt at indrømme en saadan Fritagelse, saa kom man til at blive ved, saa bliver det i mine Tanter en stor Ubillighed mod andre Klasser her i Landet, som ogsaa maa betale Stempelafgift i større Maal. Naar man vil gjøre sig den Uleilighed at efterse, i hvilket Forhold disse omtrent 300,000 Kr. om Aaret, der indkomme for Stempel af Prioritetsobligationer, staa til de samlede Indtægter af Stempelafgifter, saa vil man se, at det er en meget lille Del af den samlede Stempelafgift, der hidrører deraf, og saa spørger jeg, hvorfor skulde saa i en Tid som den nuværende, hvor det jo ingenlunde er blot Eiendomsbesidderne, der ere trykkede, men hvor det gjælder om al Forretningsvirksomhed, Stempelfriheden ramme alene Eiendomsbesidderne og ikke de Andre. Det